

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie byłego asesora w Prokuraturze Rejonowej w P. M. G.
obwinionego o przewinienie dyscyplinarne z art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 roku o prokuraturze,
po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu w dniu 21 stycznia 2020 roku,
na wniosek obrońcy, prokuratora w stanie spoczynku M. P.,
w przedmiocie zwrotu kosztów dojazdu i noclegu,
na podstawie art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze w zw. z art. 626 § 2 kpk,

postanowił:

wniosku obrońcy obwinionego, prokuratora w stanie spoczynku M. P. o zwrot kosztów dojazdu i noclegu nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Najwyższego w Izbie Dyscyplinarnej z dnia 25 listopada 2019 roku (sygn. akt II DSI 23/19) uznano obwinionego M. G. za winnego przewinienia dyscyplinarnego z art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 roku o prokuraturze, za co wymierzono mu karę upomnienia. Nadto orzeczono o kosztach postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.

W dniu 25 listopada 2019 roku jeden z trzech obrońców obwinionego, prokurator w stanie spoczynku M. P. wniósł o zwrot kosztów dojazdu na rozprawy do sądu dyscyplinarnego, szczegółowo wskazanych we wniosku,

w łącznej kwocie 4695,44 zł, a także 27 noclegów w bliżej niesprecyzowanej formie ryczałtu. We wniosku obrońca w sposób szczegółowy wypisał koszty poszczególnych biletów, załączając jednocześnie szczegółową dokumentację dotyczącą tych przejazdów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy należało uznać za niezasadny. Zgodnie z art. 626 § 2 kpk, mającego zastosowanie również w postępowaniu dyscyplinarnym prokuratorów, jeżeli w orzeczeniu kończącym postępowanie nie zamieszczono rozstrzygnięcia o kosztach, jak również gdy zachodzi konieczność dodatkowego ustalenia ich wysokości lub rozstrzygnięcia o kosztach postępowania wykonawczego, orzeczenie w tym przedmiocie wydaje odpowiednio sąd pierwszej instancji, sąd odwoławczy, a w zakresie dodatkowego ustalenia wysokości kosztów także referendarz sądowy właściwego sądu. Przepis ten obligował Sąd do rozstrzygnięcia przedmiotowego wniosku.

W pierwszym rzędzie wskazać należy, że zgodnie z art. 166 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze, koszty postępowania dyscyplinarnego ponosi Skarb Państwa. Zgodnie natomiast z art. 171 pkt 1 tej ustawy, do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio Kodeks postępowania karnego. Podkreślić w tym miejscu należy, że przepisy Kodeksu postępowania karnego w ogóle nie dają możliwości zwrotu na rzecz obrońcy ustanowionego z wyboru jakichkolwiek uzasadnionych wydatków. Względnie takie wydatki związane z ustanowieniem w sprawie jednego obrońcy mogą być zwrócone w określonych wypadkach na rzecz obwinionego. W realiach niniejszej sprawy brak jest jednak podstaw do zwrotu kosztów dojazdu i noclegu w ogóle. W pełni zgodzić należy się z tezą zawartą w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2008 roku, sygn. akt SNO 44/08, Lex nr 491423, zgodnie z którą: *„Z przepisu art. 133 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 107 ze zm.) wynika jedynie zasada wyłączająca możliwość obciążenia obwinionego (skazanego) sędziego kosztami postępowania dyscyplinarnego. Należy ją rozumieć w ten sposób, że nawet w razie uwzględnienia wniosku prokuratora sędzia nie może być obciążony kosztami tak, jak ma to miejsce w razie*

skazania w postępowaniu karnym (art. 627 k.p.k.). Nie oznacza to natomiast uprawnienia do żądania pokrycia przez Skarb Państwa wydatków ponoszonych przez sędziego składających się na koszty procesu w rozumieniu art. 616 § 1 k.p.k. w sytuacji, gdy wniosek prokuratora został uwzględniony.” Stanowisko to znajduje pełne zastosowanie także w przypadku postępowań dyscyplinarnych dotyczących prokuratorów, przepisy w tym zakresie są bowiem tożsame z tymi dotyczącymi postępowań dyscyplinarnych sędziów. Stan faktyczny we wskazywanej sprawie dotyczył także zwrotu kosztów dojazdu do sądu dyscyplinarnego obwinionego i jego obrońcy. Mając to na względzie brak było więc podstaw do uwzględnienia przedmiotowego wniosku.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

SSN Ryszard Witkowski